

ERLING SJONG

Barsk hyttetur

Tegning:
FINN WALTHER

Vi avisfolk blir ofte beskyldt for å være late, — ihvertfall når det gjelder sportslige utøvelser. Personlig hører jeg til dem som ikke løper oppover bakker og nedover fjellknatter i utreningsmål, men jeg tør likevel påstå at jeg *har* vært en ivrig friluftsmann, selv om sprekheten har avtatt med åra.

For en del år siden husker jeg det sto i et internt idrettsblad i Trondheim: «Sjong har vært sporty i påsken. Han har slitt seg fram fra hytte til hytte — fra Skistua til Studenterhytta!» Som en vet er det ca. 200 meter mellom de to nevnte hytter. Ja, — så ondskapsfull kan altså folk være!

Den historien jeg nå skal berette, hendte i påsken for endel år siden. Det er den tida som blir beskrevet i hyttbøker med superlativer såsom: Fantastisk påske, — strålende sol, gnistrende føre, mahognibrune fjes overalt, kosekveld ved peisen osv. — eller om værgudene har vært litt ublide: triste greier, øsregn hver dag, sørpeføre — «vi spilte kort hele tida». Nå vil jeg påstå at slike hyttbøker neppe gir et sant bilde av det som skjer. Ikke for det, — en har det som regel morsomt, — *etterpå* — når en minnes felles opplevelser i en engere vennekrets over en halv øl.

Det hendte altså i påsken. Min venn Petter og jeg hadde avtalt å reise på riktig «barsk» påsketur, — bare vi to. Ikke noe fjas på høyfjellshotell om kvelden — eller lignende usportslige og demoraliserende utskeielser. Vi hadde gjort alt klart med proviantering, s.s.

solbadolje, margarin og 6 × 9 rullefilm, — hytte hadde vi fått låne, og vi satt bøyd over kartet for å tegne inn ruten vi skulle gå — da *det* hendte. Inn stormer Petters «lille elsklingen» som han kaller henne, og forkynner med gråtkvalt stemme at — mamma og pappa har bestemt seg for å bli hjemme i påsken og nå har jeg ingen å reise sammen med og må bli hjemme — uhu.u.u.u!

Jeg har alltid vært av den mening at Petter er en alt for godmodig og naiv sjel, særlig når det er fruentimmer i nærheten. Han kunne selvsagt ikke stå for de rødkantede og tårevåte øynene, og resultatet ble som enhver skjønner:

Hun skulle få lov til å bli med oss til hytta. Fremdeles er jeg av den oppfatning at det lå noe muffens bak — særlig da hun like før avreisen også kom drassende med en venninne som var i samme uheldige stilling — og som også selvsagt måtte få bli med. Jeg gnisset tenner, skar tenner og hakket tenner, men bestemte meg så til slutt å bite dem sammen i stedet. Vi fikk forelagt det ideelle ved ordningen: Jentene laget maten og vi skulle bære vann. Enkelt og rasjonelt, — jo takk.

Vi kan jo forbigå i all stillhet turen fram til hytta hvor vi måtte bære både vår og jentenes bagasje, — hvordan vi måtte grave hytta fram mens jentene sto hutrende og sa: «skynd dere!», for ikke å snakke om hvordan problemet med ominnredning av interiøret formedelst det kvinnelige innslaget ble løst.

Jomen sa jeg barske saker! Selvfølgelig hadde de glemt ett og annet også. Blant annet var «lille elsklingen» helt fri for tykke sokker og frøs tærne av seg i bare nylonstrømper. Så måtte hun få låne mitt reservepar med riktig innbarkete, svettestive Selbu-

— De merkeligste ting dukket opp av seken

ragsokker som ikke hadde smakt vann og såpe på de siste tre årene. Den andre dagen vi var det, fant jentene ut at det skulle smake bra med melk og eventuelt kakao til avveksling for all kaffen og boksefløten. Det ante meg at vi skulle få problemer i den retning. Melk fantes selvsagt ikke å oppdrive i nærheten, den måtte eventuelt hentes nede i bygda. Petter som hadde prestert en noenlunde eksamen ved Høgskolen, regnet ved hjelp av høyere matematikk raskt ut at det ville ta én time ned og to timer oppover igjen for den som måtte begi seg av sted. Vi trakk lodd, og med mitt sedvanlige hell i alle former for lotteri, — vant jeg. Det vil si: *Jeg* skulle altså gå. Vi ble enig om at jeg skulle forsøke å få låne et spann nede i bygda, sette det forsvarlig igjenlukket i ryggsekken, og på den måten få transportert melken fram til de tørste sjeler. Min ryggsekk var preget av virvar og inneholdt diverse saker og ting, — og for å slippe å tømme den, tilbød «lille elsklingen» meg å låne *sin* sekk som var tom. Hvilken generøsitet — det var jo jentene som skulle ha melken — ikke jeg!

Alt gikk strålende, — forsåvidt. Jeg kom vel fram til bygda, spann fikk jeg låne, og bonden fylte spannet til randen med melk og plaserte det hele i ryggsekken, så det var ikke måte på hjelpsomhet. Det ble sent før jeg kom meg avgårde igjen, og mørket begynte så smått å radere ut dagslyset. Det klukket liflig i spannet bak på ryggen, og jeg la i vei i sprinttempo oppover for å ta igjen litt av den tiden som hadde gått med til kakespisingen og praten om påskeværet.

Følgen av det forserte tempoet var at jeg ble ganske varm etter hvert. Sekken var tung og bakkene steile, og svetten begynte å kjennes som små drypp både for og bak. Tilslutt følte jeg svetten renne i stri strømmer. Hele tida gikk jeg med en kraftig ed på tunga, og bante så smått over Petters fenomenale utregning av avstanden til bygda.

Endelig var jeg fremme. Jeg sparket av meg skiene og stupte inn av døra — og slengte sekken nonchalant fra meg ute i vindfanget. Inne var det stor festivitas. Det var kommet stort besøk fra ei hytte i nærheten, og stemningen tydet på at mesteparten av den medbrakte «medisinen» var gått med i kampens hete. Men nå

skulle det altså bli varm kakao som en påskjønnelse for min innsats, — og det gledet jeg meg til, tross alt. Petter åpnet sekken og tok lokket av spannet, — og ble stående med et fåret uttrykk over hele ansiktet: *Spannet var tomt!*

Forklaringen lå jo snublende nær: Melken hadde selvsagt skvulpet over og rent ut i sekken, og mine surt ervervede svettedråper besto naturligvis for en stor del av nysilt melk. Tausheten var meget talende.

Endelig tok en av våre gjester mot til seg og brøt ut i en uforkammet latter, — og det varte ikke lenge før samtlige lå flate over bordet og lo så hele hytta ristet. Unntatt jeg, selvsagt. Jeg kunne ikke se det morsomme i situasjonen. Dessuten var skjorta våt av svette, — nei *melk* mener jeg. De andre bare lo og lo, og så skadefro på lille meg, — «Meieribestyreren» kalte de meg.

Etter hvert ga jo de verste brølene seg, og Petter tok spannet opp av sekken for å sette det bort. Nede i sekken fløt ca. 5 liter melk omkring, og Petter viste det fram med et sadistisk glis for at forsamlingen skulle få mer å more seg over. Latteren ble imidlertid avbrutt av et hyl fra «lille elsklingen». Hun styrtet fram, grep ned i sekken og melka og skrek: — Å, å, det hadde jeg glemte! Dermed halte hun opp et par ujevnelige, og — — — mine innbarkede ragsokker! Begge deler godt gjennomtrukket og dryppende av melk. Sekken hadde tydeligvis ikke vært så tom likevel.

Neste dag ble det servert deilig kakao til noen andre gjester som stakk innom. Det var slik en ekstra sterk, god smak av den, sa de. Men de lurte fælt på hvorfor vi ikke ville ha noe selv. Vi kunne jo ikke godt fortelle dem at kakaoen hadde «lille elsklingen» vasket ragsokkene mine og mere til i. Men vi hadde god samvittighet — — — De vet, en skal ikke la noe melk gå til spille.